Despre importanţa tacticii în tenisul de masă

Un jucător sau o jucătoare de tenis de masă care are o temeinică pregătire fizică şi şi-a însuşit elementele de tehnică avansată va putea obţine rezultate valoroase numai dacă va şti cum să-şi pună în valoare posibilităţile proprii în funcţie de jocul adversarilor pe care îi va întâlni.

In primul rând, jucătorul trebue să fie preocupat înaintea fiecărei partide de o cât mai bună cunoaştere a posibilităţilor tehnice ale adversarului, precum şi de tactica cea mai nimerită pe care va trebui să o întrebuinţeze pentru a-l depăşi. Este bine ca analiza acestor probleme să fie făcută de către jucător împreună cu antrenorul sau instructorul cu care conlucrează în permanenţă.

Colaborarea cu antrenorul sau instructorul nu a fost pusă în aplicare până acum la noi decât în mod întâmplător, iar antrenorul sau instructorul au fost schimbaţi prea des sau nu au avut suficientă autoritate.

Trebue să accentuez asupra unui fapt deosebit de important — hotăritor chiar — în realizarea unei colaborări perfecte între jucători şi antrenori sau instructori şi mai ales în obţinerea unor performanţe superioare. Un îndrumător de pe margine, din „colţ", este într'adevăr util numai dacă cunoaşte perfect toate posibilităţile celui pe care îl conduce, dacă are un nivel ridicat de cunoştinţe tehnice şi dacă se bucură de încrederea deplină a jucătorului respectiv. Desigur că şi în acest caz, sfaturile, îndrumările, trebue date numai în pauzele jocului, foarte concis şi numai dacă jucătorul nu a aplicat tactica cea mai justă.

Jucătorul trebue să urmărească cu toată atenţia descoperirea punctelor slabe ale adversarului şi mijloacele pe care trebue să le folosească pentru obţinerea cât mai rapidă a victoriei.

In general, un jucător de tenis de masă trebue să stărue pentru a avea iniţiativa jocului şi pentru a o menţine cât mai mult posibil. El nu trebue să joace niciodată numai pentru a nu pierde. Jocul de aşteptare este dăunător progresului şi este în contrazicere totală cu ideia de sport, care pretinde combativitate.

Loviturile defensive sunt mai eficace atunci când sunt executate din imediata apropiere a mesei, pentrucă: a) ele necesită un efort mai redus decât loviturile executate dela o distanţă mai mare de masă; b) sunt mai prielnice pentru trecerea din apărare în atac: c) pun pe jucător în situaţie favorabilă pentru a răspunde cu uşurinţă la stopurile adversarului.

Deasemeni, apărarea trebue executată prin lovituri cât mai razante, cu mingi „tăiate" puternic şi cu efecte variate, alternând cu unele mingi „netăiate". Aceasta pentru a nu obişnui pe adversar cu acelaş fel de lovitură, în care caz el ar căpăta o prea mare siguranţă în loviturile de atac.

In ceeace priveşte jocul ofensiv, se va evita atacul în serii prelungite pentrucă, în acest caz, un adversar cu o apărare bună, făcută cu regularitate, va reuşi să domine. Deaceea, atacul trebue să fie întrerupt prin stopuri, cu ajutorul cărora adversarul este nevoit să se apropie brusc de masă şi poate fi „prins" adesea pe picior greşit.

O tehnică foarte avansată în acest sens o posedă jucătorul cehoslovac Vana, fost în nenumărate rânduri campion mondial. Acesta execută stopurile prin întreruperea neaşteptată a loviturilor de atac, fără a schimba poziţia pe care au avut-o racheta şi corpul la executarea loviturii de atac.

Totuşi, într'un joc în care partenerul e prin excelenţă ofensiv, trebue atacat cât mai des, întrucât acest fel de jucători nu pot răspunde în serie unui atac prelungit.

Din experienţa noastră din ultimii ani, am ajuns însă la concluzia că cea mai eficace tactică de joc, aceea care s'a dovedit a fi cheia victoriilor repetate şi constante, este utilizarea loviturilor de atac prin surprindere. Iar dintre loviturile de atac prin surprindere, cele mai bune şi mai eficace sunt cele plasate cât mai lateral şi mai aproape de fileu.

Cea mai importantă problemă tactică în tenisul de masă modern este trecerea cu uşurinţă dela jocul ofensiv la cel defensiv şi invers. Aceasta este problema-cheie a jucătorului modern. Realizarea acestei tactici este condiţionată în afară de stăpânirea unei tehnici avansate cuprinzând toată gama loviturilor şi de următoarele elemente: a) o mobilitate excepţional de mare; b) executarea cu uşurinţă a contraatacului şi a atacului pe stopurile adversarului; c) o pregătire moral-volitivă superioară.

Intr'adevăr, chiar un jucător care posedă o pregătire tehnică perfectă nu va fi în stare să realizeze performanţe constante dacă va practica un joc mecanic. El trebue să gândească în permanenţă şi acest lucru va fi un factor hotăritor în realizarea celor mai bune rezultate în faţa oricărui adversar.

Dintre jucătorii noştri tineri, cel mai apropiat de nivelul jocului practicat de campionii unguri şi cehoslovaci este fără îndoială Paul Pesch. El este cel mai ofensiv jucător al nostru, dar va trebui să-şi îmbunătăţească în mod simţitor condiţia fizică pentru a rezista cât mai bine efortului prelungit necesitat de jocul său dinamic. Totodată, Pesch trebue să-şi complecteze jocul prin asigurarea unei apărări de lângă masă, precum şi prin însuşirea executării loviturilor scurte (stopurile). Cea mai serioasă deficienţă a lui Pesch rămâne însă faptul că el nu reuşeşte să se stăpânească suficient în timpul jocului şi că nu chibzuieşte aproape deloc asupra modului cum trebue să-şi conducă jocul.

Invăţând din experienţa acumulată de noi în urma participării la ultimele campionate mondiale de tenis de masă, făcând o largă aplicare a metodelor ştiinţifice de antrenament — bazate pe principiile sistemului sovietic de educaţie fizică — muncind cu perseverenţă şi având la dispoziţie cele mai bune condiţiuni pentru desvoltarea noastră pe tărâm sportiv, jucătorii şi jucătoarele noastre de tenis de masă au deschise cele mai largi perspective de desvoltare şi progres.

ANGELICA ROZEANU
maestră a sportului din R.P.R.
campioană mondială

Unii antrenori se ocupă numai de pregătirea tehnică a sportivilor, neglijând problema muncii educative.



— *Fundaşul joacă prea brutal. Dece nu te ocupi puţin de el?*
— *Nu are nevoie. E cel mai tehnic jucător din echipă!*

Unele aspecte dela jocul de fotbal Flamura Roşie Arad - C. C. A.

La Arad se anunţa Duminică un joc „de zile mari" CCA şi Flamura Roşie obţinuseră cu o etapă înainte victorii concludente, în faţa unor echipe redutabile, iar jocul lor arătase apreciabile îmbunătăţiri tehnice şi tactice. Aşteptările au fost confirmate în cea mai mare parte, mulţumită mai ales echipei arădane, care — în special în prima repriză — a prestat un joc de foarte bună calitate, căruia bucureştenii i-au răspuns la nivel apropiat.

Din păcate, arbitrajul şi atitudinea unei părţi dintre spectatori nu s'au ridicat la nivelul frumoasei comportări a jucătorilor, aşa că — în ansamblu — despre partida dela Arad nu se poate vorbi în termeni elogioşi sub toate aspectele.

Echipa Casei Centrale a Armatei a câştigat cu 3—1 şi a făcut, odată în plus, dovada calităţilor sale, jucând — în general — la un bun nivel tehnic. CCA este o echipă care — deşi are anumite scăderi, fluctuaţii, făcând jocuri mai bune sau mai slabe — se menţine totuşi pe o linie de comportare generală valoroasă. In acest match, militarii — fără să exceleze — au câştigat în virtutea superiorităţii de ansamblu, a maturităţii echipei lor. Apărarea a fost din nou compartimentul forte al echipei campioane. Incepând cu Toma, care a avut intervenţii excepţionale în faze de goal din cele mai critice, continuând cu V. Dumitrescu — care se dovedeşte din ce în ce mai bun (rapid, sigur în intervenţii, atent) — şi terminând cu cei doi halfi de margine Balint şi Bone, oamenii pe care echipa se sprijină în toate situaţiile de joc, apărarea echipei CCA a corespuns Duminică integral. Dacă echipa a câştigat la Arad, este în cea mai mare parte meritul apărării. Linia de atac a învingătorilor s'a comportat nesatisfăcător. Atacanţii nu fac joc de mişcare (Drăgan, mai ales, căruia postul îi cere acest lucru mai mult ca oricărui alt atacant) şi trag foarte puţin şi imprecis la poartă. Atacanţii dela CCA care n'au tras decât de şase ori în poartă în tot matchul, trebue să recunoască faptul că fără concursul larg al lui Catranici n'ar fi putut înscrie trei goaluri. Ameliorându-şi jocul în atac, CCA poate atinge în curând nivelul constant superior de anul trecut.

Flamura Roşie Arad a avut o comportare foarte frumoasă şi, cu mai multă siguranţă în apărare, putea obţine cu uşurinţă un rezultat egal, mai ales că în primele 45 minute arădanii au fost evident superiori. Ei au reuşit să obţină această superioritate mulţumită tacticei speciale adoptate (Mercea retras şi Reinhardt pe aceeaşi linie cu Covaci), pe care halfii de margine militari n'au putut-o combate eficace decât către sfârşitul reprizei.

Reinhardt, care a intrat ca inter dreapta, a jucat tot timpul înainte, în stânga centrului atacant Covaci, pe aceeaşi linie cu acesta, ca un al doilea centru atacant. La rândul lui, Covaci a jucat mereu cu tendinţa unei deplasări pe dreapta, parte care îi este mai convenabilă. Cum Balint a jucat mai tot timpul ofensiv, Reinhardt s'a găsit deseori liber în apropierea careului. Jucând mult în urmă, pe tot terenul, celălalt inter arădan, Mercea, n'a fost deloc marcat în prima repriză şi în acest fel a putut conduce mingea şi a putut iniţia acţiuni, cum a vrut. Tactica aceasta a dat rezultate în sensul că a produs deseori derută în apărarea adversă, dar nu s'a putut concretiza în goaluri din cauza insuficienţei în shot a arădanilor. O altă greşeală pe care au făcut-o aceştia este aceea că cea mai mare parte a mingilor l-au căutat pe Covaci, pe care însă Apolzan l-a păzit cu străşnicie. Dela Flamura Roşie, cei mai buni jucători au fost Mercea, Dodeanu (în primă repriză) şi Suhanec. Remarcabilă este pregătirea fizică a ambelor echipe.

Arbitrajul lui Ţepeneag (Timişoara) a dăunat mult jocului. Arbitrul a dat decizii eronate în privinţa offside-urilor, a apreciat inegal foulturile, n'a ţinut seama nici în cazurile cele mai tipice, de legea avantajului şi a dat unele decizii fanteziste. Aşa, de exemplu, în min. 67 la un foult categoric comis în careu de V. Dumitrescu, care l-a ţinut pe Covaci în momentul în care acesta trăgea cu mari şanse de a marca, arbitrul— după ce a fluerat infracţiunea şi toată lumea de pe stadion aştepta, firesc, o lovitură dela 11 metri — a venit la minge şi a dictat... lovitură indirectă! In plus, sub influenţa publicului arbitrul Ţepeneag a dat în tot timpul reprizei secunde o serie de foulturi imaginare în favoarea Flamurei Roşii.

O parte a publicului a avut o atitudine cu totul nesănătoasă la acest match, mai ales faţă de arbitru. Este un aspect negativ, care arată că educaţia spectatorilor este o problemă la fel de importantă, ca şi aceea a muncii educative cu jucătorii. Cele petrecute la Arad sunt cu atât mai neplăcute, cu cât publicul arădan se bucură de reputaţia unui public sportiv, obiectiv, bun cunoscător al fotbalului.

RADU URZICEANU

După matchul de fotbal dintre Flacăra Petroşani şi Progresul Oradea

Condiţiile în care s'a desfăşurat jocul divizionar de fotbal dela Lonea, dintre Flacăra Petroşani şi Progresul Oradea, au fost extrem de anevoioase.

Timp de 90 de minute, jucătorii ambelor echipe au luptat aprig cu ploaia, cu frigul, cu bălţile de pe teren, desfăşurând un joc dinamic, bărbătesc, în care nu puţine au fost fazele spectaculoase şi de o bună valoare tehnică. Matchul, având condiţii speciale de disputare, era firesc ca antrenorii celor două echipe să găsească şi să imprime jucătorilor lor cea mai potrivită orientare tactică.

Antrenorul Flacărei Petroşani a reuşit să adopte o formulă fericită trecând în linia de fundaşi un jucător mobil şi rezistent (Romoşan) care până acum fusese folosit numai la înaintare, iar atacului în care Guţă Tănase a jucat „inter retras", i-a venit în ajutor cu mijlocaşii de margine. In special, Pop a colaborat la mai toate acţiunile ofensive, buna sa pregătire fizică permiţându-i să revină cu uşurinţă şi în apărare. Pop a fost dealtfel realizatorul unicului goal marcat de Flacăra, după o acţiune care a ilustrat în mod evident eficacitatea realizării superiorităţii numerice în acţiuni. Intr'adevăr, la un atac al Flacărei, când fiecare dintre cei 5 înaintaşi era supraveghiat de către un apărător orădean şi deci în imposibilitate să-şi creeze drum spre poartă, Pop, venind din urmă, a pătruns în careu şi, nestânjenit de nimeni, a înscris imparabil din pasa pe care Paraschiva — calm şi atent — i-a trimis-o la timp.

Atacul Flacărei a jucat, în general, bine şi lăudabil este faptul că şi-a încheiat acţiunile cu shoturi puternice la poartă. Jucătorii trebue însă să insiste la antrenamente pentru a imprima o mai bună direcţie shoturilor lor.

Progresul Oradea a desfăşurat un joc superior celor făcute în etapele precedente, jucătorii dovedind o pregătire fizică îmbunătăţită.

Acţiunile ofensive ale Progresului, bine concepute, n'au avut finalitatea dorită, deoarece Bodo a jucat mult prea înapoi, iar Vaczi, marcat cu străşnicie de Vasiu, n'a scăpat decât rare ori spre poartă.

Antrenorul Progresului n'a fost fericit inspirat folosind pe Tudose, un jucător masiv şi greu, în postul de inter. Este drept că Tudose a muncit mult. A fost însă prea greoi şi nu i-a putut veni în ajutor lui Vaczi, atunci când acesta căuta un partener căruia să-i paseze balonul. Cele două aripi — Kiss şi Sulyok — au jucat bine. Ultimul mai ales s'a dovedit extrem de util şi socotim că în viitor s'ar greşi dacă n'ar fi menţinut în echipă. Insistăm asupra acestei recomandări, deoarece echipa Progresul Oradea suferă mereu remanieri, nu totdeauna binevenite.

Jocul dela Lonea a fost indiscutabil greu pentru cele două echipe. Durităţile au lipsit şi spre lauda ambelor formaţii, pe teren a fost disciplină, fapt care dovedeşte că jucătorii se arată tot mai pătrunşi de respectarea întocmai a hotărîrii comisiei centrale de fotbal, privind normala desfăşurare a jocurilor.

Publicul a avut deasemeni o comportare justă, fiind disciplinat şi obiectiv, chiar şi zeloşii susţinători ai Flacării, care n'au ezitat să vină pe un timp nefavorabil până la Lonea — distanţă de 12 km. de Petroşani — pentru a încuraja echipa lor preferată.

S. MASSLER

Reprezentativa de lupte a R. P. R. a întrecut echipa R. D. G.

Duminică seara s'a înapoiat în Capitală reprezentativa de lupte a R.P.R., care a susţinut în oraşul Leipzig (R.D.G.) o întâlnire amicală cu reprezentativa Republicii Democrate Germane.

Echipa noastră a obţinut victoria cu scorul de 6-2.

Succesul echipei noastre este întregit şi de victoriile realizate de trei tineri care au făcut deplasarea ca rezerve. Aceştia au luptat — la cererea organizatorilor — în completarea reuniunii. Ei au dovedit că în ţara noastră cresc cadre noi şi în acest sport, cadre de nădejde. In general, cu excepţia lui O. Forai, echipa noastră a cuprins numai elemente tinere, fapt deosebit de îmbucurător.

Victoria obţinută de echipa R.P.R. la Leipzig este cu atât mai valoroasă cu cât formaţia R.D.G. a fost selecţionată pe baza puternicului criteriu al campionatelor naţionale.

Câţiva dintre componenţii echipei R.D.G. şi anume Erich Nietsche, Heinz Becker, Georg Huth şi Herbert Albrecht, au mai întâlnit la Bucureşti şi la Sofia pe sportivii români.

Victoria reprezentanţilor noştri a confirmat superioritatea lor în în ceeace priveşte pregătirea tehnică, tactică şi fizică. Sportivii noştri au terminat matchurile având încă destule resurse fizice. Buna pregătire fizică le-a permis să atace până în ultima clipă. Victoriile obţinute de ei au fost clare, deciziile fiind date în unanimitate de către arbitri. S'au remarcat în special D. Pârvulescu, Fr. Horvath şi Al. Şuli.

In general însă, sportivii germani s'au prezentat într'un vizibil progres faţă de întâlnirile anterioare pe care le-au susţinut cu luptătorii români. Deaceea şi matchurile au fost deosebit de dârze, fiind disputate — cu excepţia unuia singur — până la sfârşitul timpului reglementar. Echipa germană a fost alcătuită din elemente tinere, care luptă cu mult dinamism, în forţă şi energic. Dintre aceştia s'au remarcat Kurt Hoffman, Herbert Albrecht şi Rolf Wielkowski. Insă, ca şi multora dintre luptătorii noştrii, luptătorilor germani le lipseşte rutina întâlnirilor internaţionale.

Deasemeni au ieşit în evidenţă şi lipsuri în pregătirea lor tehnică şi mai ales fizică. Mai toţi au terminat epuizaţi întâlnirile.

La întâlnirea desfăşurată în sala „Capitol" din Leipzig au asistat peste 2.000 spectatori. In afară de aceştia peste 500 persoane au urmărit — la difuzoarele instalate în faţa sălii de spectacol — fazele fiecărui match. Dealtfel, întâlnirea a fost filmată şi radio difuzată.

Au obţinut victorii la puncte: Dumitru Pârvulescu (R.P.R.) asupra lui Erich Nietsche (R.D.G.) în cadrul categoriei de 52 kgr., Fr. Horvath (R.P.R.) asupra lui Rolf Wielkowski (R.D.G.) la categoria de 57 kgr., I. Popescu (R.P.R.) în faţa lui Gerhard Braun (R.D.G.) în cadrul categoriei de 62 kgr., Dumitru Cuc (R.P.R.) asupra lui Heinz Becker (R.D.G.) în limitele categoriei de 67 kgr., Marin Beluşica (R.P.R.) asupra lui Georg Huth (R.D.G.) în cadrul categoriei de 73 kgr., Kurt Hoffman (R.D.G.) în faţa lui C. Popescu (R.P.R.) în limitele categoriei de 79 kgr., Herbert Albrecht (R.D.G.) în faţa lui O. Forai (R.P.R.) în limitele categoriei de 87 kgr., iar Al. Şuli (R.P.R.) a întrecut pe Günter Kiellıorn (R.D.G.) în cadrul categoriei grea. In completarea reuniunii Al. Ruzsi (R.P.R.) a obţinut victoria prin tuş în min. 4 asupra lui Wolfgang Koch, iar V. Popescu şi Sandor (R.P.R.) au întrecut la puncte pe Helmuth Glaser şi respectiv Gerhard Lohr (R.D.G.).